

7. Linksmas išdaigininkas.
8. (Nepamaldus) Štikėjimas dėvas.
9. Prasminga mirtis.

III. Kuo mane žavę senelis Šerdaus?

„Du senų buvo Paginių sodaičių: Graničio liepa ir Šerdaus Lapinas“¹¹. tuo sahinių vienais Kreivė tartum prisztato pagindinuis kūrinio veikėjus, o hartu yra pasakoja apie Lapino įdomų gyvenimą ir jo būdą. Rasytojas pateikia jau is pirmųjų sahinių apie (sahinių) Graničio liepą ir Lapiną, tarp kurių yra vidinis pasaulis.

Senelias Lapinas labai megó gamtą ir jei parodo, gaminant galvijus miške. Jis halbas už nemenuku ir halbidas atskleidžia savo dvosių pasaulį. Jis buvo labai heistas, nes paprastai labai maža tokius žmonius, kuriems labai dideli jautrumai gamtai, skeptiškų pasiūlymų ir religijų ir kurių, o has vnblausiai nor gyventi po senovei, nes žmonies dabar nemyli, nebrangina gamtos. Čia pat išyla liepa, už kuria Lapinas save neža magiškai vysčiai – jis gyvens iš tol, kol stoves Graničio liepa.

Lapino savybės labai įdomios su žmonemis, visi

iš žmogų žiūri haip į hokę pokštinih, nemohamą haimo linksmintoja, jei naeržina, nepiktai iš jo panjuoti. Tačiau iš žmogus moha ginti savo žmoniškajį orumą.

Kai Šerdaus gena gyvulius namo, jis nuklada nepareina tuščiomis, parnesa įvairių miško dovanų. Diena būna graži, o seruktas visada patenkintas savo atliktu sažingu darbu, jis nuklada neužmiršta, kad būna reikalingas kitiems. Kada jis buvo sunigincijęs su Graničiu, viska pamirso.

Kartą atejė nemenys pranešė Šerdauni, kad liepa nukirsta, jis tuo netiki, trūnasi alis ir vietoj liepos elanguje jam rodoni dedeles liaucymė. Gapinė Graničio poelgis labai publoščia, ir jis tildai had bejaugia ištarti nelvaro pilnus žodžius: „Žmogau, žmogau, ir sirodies tu neturi, ir dievo nebijai, had tokis medži sunaikei“. Lapinas pasijunta beveiltis kąje padėtyi ir jis pradeda galvoti apie tokius poelgius.

Māmirei šrimta, botaga, jis lyg nesavaas parcia namo ir atsigula kieme. Jam sapuočianis nusamonės, tai jau jaunystė, vestuvės, jam rodoni, had jis visiems užlaikė heršią. iš sapnos labai sulrecia Lapino priaukšty, jis supungia išis gyvenimo laikotarpio

neišpildžiūnis noris, ir misties nuoauto.

Lapinės nuserga. Čotrys pradeda jé slaugyti, vyrai ruosiančiai valiavoti lunigo. Kaimas į šerdišiaus miestą žiuri visai tamiai, nes žino, kad jau metas. Bet nukam į galvą neateina Lapino, misties priešastis - jo persalimas ir Grainių poelgis. Lapinės labai nusivylė tais žmonėmis, kuriems darū gera ir nebėtelo noro hovoli su savo liga. Jis mirsta, nemusitakes ne, naujas laikais ~~ir~~ iš iki galos ištinkęs savo tūsai.

Nyrat gržta susimastę, nes lapinės hielvenaon suhėlė neišengiamos misties priminimą. Žie laukus, hieno gi dabar ateis ell... Eisdami priimine Lapino ginčą su Grainiu ir pagalvojo ratys, kad tam jis nulito liepą. Jiems buvo labai išradna vasaraq pasilikti be Lapino.

Senelis šerdišius manė žavina labai didelėmeile gamtai, įdomiai charakterio būstais, jis nemeingo netiesos, buvo labai nuoširdus. Jo gyvenimas nebuvo sudetingas, nes myliojo gamtoje ir norejo gyventi kaip seniai. Jis turėjo tokius būcos, kurie buvo ne suprantami naujų laikų žmonėms. Jis buvo tikras gamtos žmogus, pilnas džiaugsmo, linksmybė ir pasitikė-

jimo savimi.

4/4

Rasinėlis
Petras ir Ganius
Planas

870515

- I Teigiami atžalyno veikėjai.
 - II Petras ir Ganius - nuožadėjų draugystės pavyzdys.
 1. Neturtingi jaunuoliai.
 2. Petras - doras, draugiškas veiklinas.
 3. Paimyjamas padetė lotėmis
 4. Tvirtas charakteris.
 5. Tiros jėglojės.
 6. Nepaliūstantis.
 7. Batsiuvio sūnus.
 8. Nėlengvas keliai, mokslo.
 9. Atliklus savo tikslo siekimas.
 10. Sugebejimas įveikti savo ydas
- III Petro ir Ganius užverčy paveikslėly prasmė.

Siame kūrinyje labai įdomiai paprasakojama apie moksleivių gyvenimą ankstemais laikais. Žie būdavo ne vienodi. Vieni parvyduolių, grubis - keti uol-